

[Svend Erik Sørensen.]

Det er vort håb, at de økonomiske og administrative konsekvenser må kunne holdes inden for rimelige grænser, da erhvervslivet jo i høj grad er hårdt belastet i forvejen.

I øvrigt vil jeg henvise til, hvad vi tidligere har sagt i den forbindelse. Jeg tror, jeg kan tilsige kristeligt folkepartis positive medvirken til udvalgsarbejdet. Vi vil gøre vort til, at loven kan få gyldighed fra 1. januar 1977, under forudsætning af at det kan ske på forsvarlig vis.

Jørgen Jensen (DKP):

Med henvisning til vort partis stilling ved tidligere behandlinger af dette forslag kan jeg bekræfte, at vi fortsat ser med velvilje på en sammenfatning af de hittidige love om arbejderbeskyttelse. Men jeg vil også erindre om de krav, vi har stillet til en stramning og en udvidelse af det forslag, der ligger. Vi vil under udvalgsarbejdet stille forslag om noget sådant.

Det kunne måske være rigtigt at erindre om, at man i udvalget med udbytte kunne læse det norske forslag til en lignende arbejdsmiljølov. Jeg vil også erindre om, at vi ved tidligere behandlinger er fremkommet med bemærkninger om, at dette er en rammelov, men at det ikke må betyde, at den i sin administration bliver mindre forpligtende for den egentlig ansvarlige — det er ifølge lovforslaget arbejdsministeren. Vi mener, det er nødvendigt, at arbejderne sikres større indflydelse og også sikres beføjelser til indgreb, og vi mener ligeledes, at sikkerhedsrepræsentanterne må have en lignende beføjelse. Derfor må branchesikkerhedsrådenes sammensætning, virksomhed og beføjelser klargøres.

Vi har også tidligere fremdraget, at det inden for sundhedstjenesten måtte være nødvendigt at ansætte bedriftslæger, og vi har talt om oprettelse af arbejdshygiejniske klinikker. Det vil også være nødvendigt at klargøre arbejdsgivernes ansvar for og også forpligtelse til — inden arbejdet sættes i gang, og inden man anvender nye materialer i produktionen — at bevise, at materialer og stoffer ikke er skadelige, hverken for arbejdere eller forbrugere.

Op så må der i modsætning til den nuværende situation også afsættes de nødvendige

midler til at føre loven ud i livet. I lovforslaget er der fastsat en ikrafttrædelsesdato, den 1. januar 1977. Vi vil foreslå en meget hurtig behandling og også stille forslag om en tidligere ikrafttrædelsesdato. Vi skal jo gøre os klart, at mens vi behandler denne sag, så er der hver dag mennesker, der bliver ramt af ulykker på arbejdspladserne, der er mennesker, der bliver skadet på grund af de forhold, hvorunder arbejdsprocessen foregår. Derfor er det nødvendigt, at der gribes ind nu, og at der også træffes foranstaltninger, som bringer dette til ophør. Vi skal erindre, at de uheld, der sker i dag, de skader, som man påfører menneskene, fordi man ikke kender de stoffer og materialer og maskiner, man anvender, de skyldes ikke alene en manglende lovgivning, men de skyldes i allerhøjeste grad også de økonomiske begrænsninger og manglende klarhed over ansvarsområdet. Det er ikke i dag muligt at få den nødvendige støtte fra arbejdstilsynet til f. eks. generelle undersøgelser på arbejdspladserne, og det er heller ikke muligt for arbejdstilsynet at overkomme tilstrækkelige kontrolbesøg. Og de bøder, der idømmes i dag ved overtrædelse af sikkerhedsregler eller påbud, som er nedlagt om at rette forholdene, og ved manglende forebyggelse og undersøgelse, ja, de virker ikke afskrækkende.

I § 88, stk. 2, er der fastsat en bestemmelse om, at arbejdsministeren kan fremskynde ikrafttrædelsesdagen. Med de bemærkninger, som lød fra hr. Ninn-Hansen, er der sikkert ikke stor mulighed for, at dette kommer igennem. Derfor kan vi blive nødt til undervejs at stille forslag om øjeblikkelige foranstaltninger i den nuværende situation, og det må gå på følgende: at arbejdstilsynet udvides med nogle tilsynsførende, valgt af fagbevægelsen, og at de får samme bemyndigelse som dem, der i loven er peget på som tilsynsførende; endvidere at arbejdstilsynet sikres den nødvendige økonomi til udarbejdelse og udsendelse af let tilgængelige pjecer, at den enkelte arbejder og arbejdspladsernes sikkerhedsrepræsentanter får pligt til at standse arbejde, som menes farligt. Endvidere må det pålægges arbejdsgiveren at bevise, at arbejdet er ufarligt, og den enkelte arbejder eller sikkerhedsrepræsentant bør ikke have erstatningspligt, hvis man i forbindelse med sikker-